

Aseellinen rauha Tyyneellämerellä

Kirj. Sen Katayama.

(True translation filed with the post-master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917).

(Jatkoa edelliseen numeroon)

Vaikkakin on totta, että Japaniin on tunkeutunut militarismia ja imperialismia, samoin kuin samanlaisia pyrkimyksiä oli havaittavissa länsimaissa, niin olisi mitä vakavin erehdys yliarvioida tätä, katsomatta sisässä oleviin voimiin. On totta, että japanilaiset joukot ovat vanhoillisia ja kärsivällisiä; mutta he eivät ole missään tapauksessa synnynnäisiä orjia. He ovat aika-ajoin kapinoineet sortajiaan vastaan, ja vaikkakaan he koskaan eivät ole olleet tarpeeksi voimakkaita saavuttaakseen vapautensa, he ovat kuitenkin joka kerta tehneet ikeensä lievemmäksi ja olosuhteet siedettävimmiksi. Ja ne, jotka ovat olleet onnistuneitten kumousten johtotoimissa, ovat aina olleet suoraluontoisia ja kykeneviä miehiä, kuten vuoden 1868 triumviraatti, Okubo, Kido ja Saigo, jotka olivat ensiluokan valtiomiehiä ja kansan ystäviä: Saigo tuomittiin vankilaan ja sitten karkotettiin, Okubo salamurhattiin ja Kido myrkytettiin hänen vapaamielisen vaikutuksensa takia.

Vuokraviljelijäin kapina feudaaliherroja vastaan vuonna 1868 oli verraton joukkoliike, ollen ominaista Japanille. Kun vuokraviljelijät tekevät valituksiaan ja heidän valituksiaan ei oteta rauhallisella tavalla vastaan, niin he järjestävät joukkovetoomuksen. He nostavat bamburuokokeppien päihin riisimattoja liipukseen ja jokainen kantaa vyössään sirppiä ja olkapäällään

bamburuokoista keihästä. Joukot kulkevat kylästä kylään ja heihin liittyy yhä uusia joukkoja, he hävittävät kylämajurien rakennuksia, kylämajurit kun ovat perinnöllisiä virkamiehiä ja useimmiten feudaaliaikoina rikkaita maanomistajia. Joukkojen kulkiessa kylästä kylään, kylien asukkaat ruokkivat heitä. Kun he saapuvat linnan portille, niin tavallisesti linnanherran edustaja on heitä vastaanottamassa ja lupaa heille parannuksia.

Tätä menettelytapaa seurataan vielä nykypäivinäkin, kun maanviljelijät ja maanvuokraajat ovat tyytymättömiä hallitusta kohtaan. Ja tämä vanha henki usein ilmenee lakoissa. Japanin työläiset eivät saa järjestyä, joten sensijaan kun länsimaitten työläiset ensiksi tekevät palkankorotusvaatimuksen ja vaativat lyhempää työpäivää ja vasta sitten lakkoutuvat, elleivät saa sovintoa tai tyydyttäviä tuloksia aikaan, sensijaan japanilaiset työläiset ensiksi lakkoutuvat ja neuvottelevat vasta jälkeensä. Siten tämäntapainen työlakko usein muuttuu mellakaksi. Saboteesia käytettiin jo kauan ennenkuin sitä tunnettiin tällä nimellä länsimaissa.

Kaupunkien väestön keskuudessa yleiset mielenosotukset ovat kehittyneet huomattaviksi. Niitä ensiksi alettiin venäläis-japanilaisen sodan aikana, kun tulisoitukukue toimeenpantiin riemun osotukseksi siitä, että saatiin voitto Venäjän armeijas-

ta. Ensialussa hallitus kiihotti niitä, tarkotuksella kehittää isänmaallista mielialaa, mutta kansa havaitsi näitten viattomien mielenosotuksien sisältävän suureman voiman kuin mitä poliisivoima oli. Ja tämä tuli näkyviin syyskuun 9 päivänä, 1905, kun toimeenpantiin joukkomielenosotuksia Portsmouthissa tehdyn venäläisjapanilaisen sopimuksen johdosta. Ulkomaisessa sanomalehdistössä ja Japanin agenttien kautta selitettiin tämän olleen yleisen mielenosotuksen sopimusta vastaan, mutta totuus on se, että se oli mahtava mielenosotus edesmenneen prinssi Katsuran sortavaa sotahallitusta vastaan. Muutaman päivän ajan Tokio, 2.000.000 asukkaan kaupunki, on täydellisesti mielenosottajien ja kapinoitsijoiden hallussa. He ensiksi alkoivat hävittämällä poliisiasemat, joista useimmat poltettiin, sitten hyökkättiin poliisien kimppuun, joten muutama päivä koko kaupungissa ei ollut yhtään poliisia. Hallitus kutsui sotajoukkoja avukseen, mutta sotilait olivat joukoille myötätuntoisia, eivätkä halunneet ampua kansalaisiaan ja siten mielenosotus muodostui erittäin onnistuneeksi.

Tämä sama henki kiihotti Tokion väestöä vuonna 1906, jolloin sosialistipuolue toimeenpanti jättiläismielenosotuksen sitä vastaan, kun raitiotievaunujen maksuja ajottiin korottaa. Raitiotievaunuja poltettiin, vaunutallien ja raitiotieyhtiön virastojen kimppuun hyökkättiin. Tämä aiheutti sen, että hallitus ei suostunut siihen, että yhtiö olisi korottanut raitiotiemaksuja. Useita sosialistiveroita, jotka olivat mielenosotuksen johdossa, vangittiin, tuomittiin ja heitettiin vankilaan.

Seuraava yleinen mielenkuuhu tapahtui vuonna 1913, jolloin prinssi Katsuran taantumuksellinen ministeristö, käyttämällä vehkeilyä ja armeijan ministereitä pelinappuloinaan, pakotti markiisi Saionjin eroamaan. Tämä viimeinen Katsura-ministeristö, joka sitten seurasi, oli kaikista vihatuin Japanin historiassa. Kolmekymmentä päivää se ehti olla virassaan, kun se kukistui yleisen vastarinnan johdosta, vastarinnan muodostuessa ankaraksi mellakaksi Tokiossa. Väkijoukot ensiksi kokoontuivat parlamenttirakenuksen ympärille, sitten alkoivat hyökätä hallitusmielisten sanomalehtitoimistojen kimppuun ja hävittivät poliisiasemia, taistellen poliisijoukkoja vastaan kaupungin kaduilla. Seuraava ministeristö vuonna 1914 oli myöskin pakotettu eroamaan yleisen vastustuksen johdosta.

Me emme saa menettää luottamustamme Japanin kansaan, joka kaikesta huolimatta on voiman keskustana ja joka vielä tulee iskemään sopivalla ajalla taantumusta ja sortoa vastaan. Eikä puutu merkkejä siitä, mikä viittaa byrokratian kukistamiseen. Kavallukset ovat kehittyneet hämmästyttävään laajuuteen ja levottomuus työläisten ja maanviljelijäin keskuudessa lisääntyy. Erään laivastoupseerin vangitseminen senjohdosta, että hän otti lahjuksia, aiheutti muutamia vuosia sitten Yanamoton ministeristön eron, ja Waka Matsun terästehtaan skandaali aiheutti pääinsinöörin, joka samalla oli sotilasupseeri, itsemurhan.

Joukot alkavat nähdä valon. Shanghaiin Kaukaisen Idän Katsastajan maaliskuun, 1918 numerossa, kirjoitetaan otsakkeella "Bolsheviki-tarttuma", m. m. seuraavaa: "Japanilaiset sanoma-

lehdet ovat huomauttaneet jonkinlaisella hämmästyksellä, toiset tyytyväisyydellä, että Euroopan sodan yhtenä kehitystulokseksi on ollut bolshevikien nousu, mikä on herättänyt Japanin joukot ajattelemaan. Ranskan, Englannin ja Amerikan siveydellisten sotatarkotusten ilmottaminen ja pyrkimys on herättänyt surullisen vähän mielenkiintoa Japanissa, kuten heidän sanomalehtensä suorasti myöntävät, mutta oppimattomien Venäjän joukkojen nousu on osottautunut suuresti mielenkiintoiseksi. Nyt huomaa Japanin vapaamielisessä sanomalehdistössä viime aikoina yhä enemmän arvosteluja äänioikeuden rajotuksesta, militaristien itsevaltaisesta tavasta hoitaa yleisiä asioita, valtiopäivien jäsenten vanhoillisuudesta ja kansajoukkojen raskaasta verotuksesta ja kurjuudesta, kansajoukkojen, joiden nyt sanotaan olevan isänmaallisia vain aseellisesta pakosta. Me kuulemme nyt, että aika on tullut "toista vallankumousta" varten, että byrokratismin vallitessa ei kehity voimakkaita nuoria miehiä ja että ne vanhat voimakkaat miehet, jotka nousivat maineeseen ensimmäisen vallankumouksen kautta, eivät ole jaksaneet elää aikansa tasalla. Ylioppilaitten ja yliopistomiesten keskuudessa on äskettäin muodostettu radikaalinen yhdistys, jonka ilmoitettu ohjelma varmastikin näyttää sängen bolshevikimaiselta byrokratian mielestä. Poliisi hajotti yhdistyksen sen ensimmäisen kokouksen jälkeen Kandassa. Ei ole mitään syytä odottaa Japanissa syntyvän kapinaa ja vallankumousta, mutta kaikki syyt viittaavat siihen, että on tarpeeksi vaatimuksia ja halua aikaansaada kansanvaltaisempi hallitusjärjestelmä ja pakottaa

byrokratismi tekemään tuntuvia myönnytyksiä seuraavien vuosien kuluessa."

Tämän aikakauskirjan toimittaja ajattelee, ettei ole mitään syytä odottaa vallankumousta Japanissa, vaan että hallitus tulevien vuosien aikana tulee kansanvaltaisemmaksi. Me tunnemme paremmin tämän asian. Me tiedämme, että byrokratismi on tullut yhä enemmän vanhoillisemmaksi ja taantumuksellisemmaksi, me tiedämme, että nykyinen hallitus ei omaa vapaamielisiä pyrkimyksiä tai anna myönnytyksiä ja että se ei tule myöntämään kansan oikeutettuihin vaatimuksiin, kuten perustuslain viisi kohtaa edellyttäisivät.

Ei myöskään tuleva rauha tule automaattisesti ratkaisemaan Idän kysymystä. Vaikkakin Preussin militarismi kukistetaan ja Siperiaan hyökätään, niin sitenkin militarismille jää useita asetettuja maita, joilla on tärkeitä etuja Tyynellämerellä ja jotka ovat valmiit, kukin, taistelemaan omien tarkoituksiensa puolesta. Sodan loppu, sensijaan, että se poistaisi vaaran, voi saattaa sen lähemmäksi.

Rotujen ja kansojen välinen sovinnollisuus ja Tyynenmeren rauhan pitää perustua työväenluokkien kansainväliseen solidaarisuuteen. Työläisten täytyy ymmärtää toinentoisiaan, heidän täytyy esittää tosiasiat oikeassa valossaan ja täytyy oppia käsittämään, että eturistiriitaisuudet eivät ole heidän etujaan. Työläiset eivät saa hajaantua sen perusteella, että he ovat värillisiä, eri hajuisia ja niin edespäin, vaan pitää heitä johtaa heidän taloudellinen yhtenäisyytensä. Tyynenmeren aseellinen rauha täytyy muuttaa pysyväiseksi rauhaksi, mikä perustuu etujen so-

vinnollisuuteen, työläisten kansainväliseen solidarisuuteen. Ja pysyvän rauhan täytyy olla proletarisen rauhan. Ainoastaan

maailman työväenluokkien solidarisuus voi estää tulevat sodat, ei ainoastaan Tyynellämerellä, vaan kaikkialla muuallakin.

KATSAUKSIA

Työläisten ja työnantajien välisten suhteiden järjestäminen Englannissa

(True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

Jokaisessa maassa on suuremmissa ja pienemmässä määrässä annettu huomiota varustautumiselle sodan jälkeisen ajan varalta. Erikoisen suurta huomiota on annettu työläisten ja työnantajien välisten suhteiden järjestelylle. Englannin uudelleenrakentamisministeriö jo viime vuonna nimitti valiokunnan tutkimaan työläisten ja työnantajien välisiä suhteita ja erikoisesti pakollisen työriitain sovittelun käytäntöönottamista sodan jälkeen tarkoituksella välttää lakkoja ja teollisuudessa tapahtuvia häiriöitä. Tämä valiokunta esitti raporttinsa pääministeri Lloyd Georgeelle jo kuluvan vuoden tammi-kuun lopussa, mikäli pakollinen sovittelun käytäntöönottaminen on kysymyksessä. Tässä raportissa, joka nyt juuri on julaistu, vastustetaan pakollista sovittelua ja se leimataan vaaralliseksi yritykseksi joka voi johtaa vain selkkauksiin ja rettelöihin. Lainaamme valiokunnan lausunnon kokonaisuudessaan tähän, koska suurten työnantajien taholta Yhdysvalloissakin on koetettu painostaa pakollisen sovittelun käytäntöönottamista ainoana keinona, millä teollisuudelle tuhoiset selkkaukset voidaan välttää. Siinä lausutaan:

”Me uskomme, että ne esitykset, jotka tehtiin aikaisemmissa raporteissamme teollisuusneuvostojen perustamisesta, suovat täydelliset väli-keinot keskustella erinäisiä teollisuus- koskevia seikkoja ja sillä ta-

valla parantavat työnantajien ja työläisten välisiä suhteita. Me kuitenkin olemme katsoneet tarpeelliseksi lainata huomiota sellaisille tapauksille, joissa asianomaiset haluavat vapaaehtoisesti jättää esille tulleet erimielisyydet sovinto-oikeuden ratkaistavaksi. Mutta on ymmärrettävä, että me emme aio lausua mielipiteitä siitä, missä määrässä riitoja voidaan tasapuolisesti tai tyydyttävästi tällä tavalla ratkaista. Mikäli sovittelu on kysymyksessä, niin meidän ainoana päämääränämme on luoda koneisto sovittelua varten sellaisissa tapauksissa kun molemmat puolet jostakin syystä tahtovat sellaiseen turvautua.

”Me vastustamme jokaista pakollista riidan ratkaisemijärjestelmää. Ei ole olemassa mitään syytä uskoa, että työläiset ja työnantajat yleisesti haluaisivat tällaista järjestelmää ja kun ei ole yleisesti tällaista hyväksymistä sille lausuttu, niin on ilmeistä, että sen käytäntöön ottaminen johtaa vaan rettelöihin. Pakollisella riidan ratkaisemisella kokeileminen sodan ajalla on osoittanut, ettei se ole edullinen keino välttää lakkoja ja normaaliaikoina se epäilemättä osottautuisi vieläkin vähemmän edulliseksi. Teollisuusriidat voidaan vain välttää työläisten ja työnantajien välisillä sopimuksilla ja antamalla työläisille suurempaa sanansijaa, jota olemme suosittelleet aikaisemmissa esityksissämme. Tällaisiin sopimuksiin kuitenkin voi sisältyä molempien puolueiden yksimielinen päätös jättää joku eri-